

Бюрне, швидше негативні, оскільки перешкоджають «становленню справжньої любові, заохочують грубі форми статевих зв'язків і зменшують шанси сублімації, настільки ж необхідні особистості і суспільству, як і задоволення потягу» [6, с. 51]. Разом з тим статеве виховання за майже сто років своєї історії зіткнулося з багатьма проблемами, серед яких недосконалість навчальних програм, відсутність кваліфікованих фахівців, пряма протидія з боку окремих представників педагогічної громадськості тощо.

Отже, дана проблема потребує більшої уваги з боку суспільства через цілеспрямовану педагогічну пропаганду сексуальної культури у програмах, розрахованих для дітей та молоді, дитячу та юнацьку періодику, випуску тематично спрямованої літератури для молоді.

*Список використаних джерел:*

1. Thompson J.B. The Media and Modernity: a social theory of the media. – Cambridge: Polity Press, 1995. – 314 p.
2. Харрис Р. Психология массовых коммуникаций. – СПб.: Прайм-ЕВРОЗНАК; М.: ОЛМА-ПРЕСС, 2001. – 448 с.
3. Фуко М. Воля к истине: по ту сторону знания, власти и сексуальности. Работы разных лет: пер. с фр. – М.: Касталь, 1996. – 448 с.
4. Суковатая В. А. Гендерная политика рекламы на постсоветском телевидении / В. А. Суковатая // Социс. – 2004. – № 2. – С. 65-69.
5. Абраменкова В. В. Половая дифференциация и сексуализация детства: горький вкус запретного плода / В.В. Абраменкова // Вопросы психологии. – 2003. – № 5. – С.103–120.
6. Бюрне П. Любовь / П. Бюрне // Психология любви и сексуальности. – М.: Изд-во «Искусство XXI век», 2005. – С. 11 – 115.

### **Удосконалення політико-правових засад функціонування груп інтересів в Україні**

**Рейтерович І.В.**, доцент кафедри політичної аналітики і прогнозування Національної академії державного управління при Президентові України, кандидат політичних наук, доцент

Сьогодні активними суб'єктами політичних процесів є не лише держава та політичні партії, але й інші інститути, які забезпечують інтереси різноманітних лобі, професійних, релігійних, територіальних, етнічних та інших груп населення. У структурованому вигляді ці новосформовані групи інтересів, які є продуктом самоорганізації громадянського суспільства, виступають як формально або неформально організовані групи осіб, котрі поділяють ті або інші цілі та намагаються здобути право доступу до процесу вироблення та прийняття державно-владних рішень. У більшості розвинутих країн світу існує розгалужена структура прямих, не опосередкованих виборами зв'язків між різноманітними групами інтересів та органами державної влади. Ця особлива система представництва, яку, на відміну від електорального або територіального, називають функціональним представництвом, відіграє виключно важливу роль в механізмі взаємодії громадянського суспільства і держави. Разом з тим, в Україні формування даної системи представництва поки що не завершено.

На сьогодні групи інтересів поряд з політичними партіями є основними акторами публічної політики (public policy) – політики органів публічного

управління, що заснована на механізмах публічного узгодження інтересів заінтересованих сторін та спрямована на досягнення суспільнозначимих цілей та вирішення суспільноважливих задач.

Інституціоналізація груп інтересів в Україні полягає у створенні ними відповідних організацій, через які вони відстоюються групові інтереси громадян. Найпоширенішими і найтиповішими серед них є самоврядні громадські об'єднання. Однак найбільш впливовими і ефективними в Україні є групи інтересів великого капіталу (фінансово-політичні групи або корпорації). Ці специфічні групи інтересів відносяться до категорії інституціональних груп, які представляють собою інститути та організації, вбудовані в суспільно-політичну систему та покликані вирішувати конкретні завдання у її межах.

Домінування специфічних груп інтересів у вітчизняному політичному просторі створює низку загроз, основними з яких є загальна антидемократична діяльність груп інтересів, орієнтація груп інтересів не на встановлення різноманітних каналів комунікації з органами державної влади та місцевого самоврядування, а на відверте тіньове лобіювання власних вимог, перетворення груп інтересів у різнопланові «клани» тощо.

Нейтралізація вищезазначених загроз полягає у необхідності удосконалення політико-правових засад функціонування груп інтересів органами державної влади у контексті формування основ громадянського суспільства, що передбачає:

- легалізацію системи лобізму в Україні. При цьому інституалізація лобізму в Україні повинна бути підкріплена відповідними змінами в нормативно-правовій базі, що забезпечує участь громадськості в прийнятті державно-управлінських рішень – передусім в контексті гарантій забезпечення громадського впливу на державно-управлінську діяльність. У зв'язку з цим доцільно законодавчо розмежувати громадські об'єднання, окремо виділивши тих, що у своїй діяльності орієнтуються на захист суспільних інтересів (аналог public-interest groups, що діють у США);

- посилення протидії корупції на всіх рівнях (у тому числі шляхом імплементації у діюче законодавство положень про політичну корупцію, а також реалізацію на практиці положень закону «Про очищення влади»);

- створення умов для більш інтенсивного формування основ громадянського суспільства, зокрема більш активне залучення недержавних організацій до вироблення публічної політики, посилення їх експертно-аналітичної участі у процесах прийняття стратегічних рішень державного характеру;

- удосконалення судової системи як головного механізму суспільного контролю та каналу комунікації між владою та суспільством;

- посилення ролі місцевого самоврядування шляхом проведення адміністративно-територіальної реформи та розширення прав місцевих громад;

- реформування державної служби у контексті обов'язкового запровадження основних принципів публічної політики (визначення таких понять як конфлікт інтересів, лобіювання тощо);

- сприяння формуванню нового інструменту функціонального представництва інтересів – Government Relations (взаємодія з урядовими структурами). GR – це багатопланове явище, яке охоплює практично всі сфери державної діяльності, основою якого є спеціальні технології з

формування взаємної довіри між бізнесом, неурядовими організаціями і органами державної влади, головна мета яких – отримання не лише взаємовигідного, але й суспільно корисного результату. Фактично GR налагоджує нові та оптимізує вже сформовані механізми взаємодії органів державної влади та груп інтересів, якими пізніше можуть скористатися професійні лобісти. Зазначена взаємодія передбачає делегування державою бізнесу та, частково, громадським об'єднаннями частини своїх управлінських функцій та повноважень на основі принципу субсидиарності. Таким чином, GR дає можливість вибудувати діалог та наблизити, з одного боку, бізнес та громадські організації до розуміння труднощів управління державою та суспільством, а з іншого боку – урядові структури до складностей ведення бізнесу. Використовуючи механізм GR, бізнес та громадськість стають активними учасниками процесу прийняття політико-управлінських рішень

### **Особистісні чинники спортивної обдарованості студентів юристів**

**Кузьмін К.П.**, доцент кафедри фізичного виховання ННІПП НАВС

Демократичні принципи розвитку суспільства, прихильність яким демонструє Українська держава, відкривають не лише широкі можливості для реалізації особистості, а й висувають нові вимоги до неї, зокрема розвитку її творчого потенціалу. В зв'язку з цим перед психологічною наукою постає низка важливих завдань, пов'язаних з пошуком шляхів формування обдарованої молоді.

Аналіз літератури свідчить про те, що окремі аспекти проблеми обдарованості були і залишаються предметом уваги багатьох дослідників (А. Біне, Т. Гарднер, Дж. Гілфорд, Д. Гоулман, В. Дружнин, О. Матюшкін, В.Моляко, Р. Стернберг, Т. Сімон, Е. Торндайк, В. Шадриков, Р. Пономарьова, О. Яковлева та ін.). Багато науковців вивчали обдарованість через її складові: соціальний інтелект, емоційний інтелект, креативність, організаційні здібності, підкреслюючи, що саме вони є провідними детермінантами у досягненні успіху. Особливості спортивної обдарованості відображено в комплексних дослідженнях таких авторів, як В. Алабін, Л. Волков, Б. Кретті, В. Платонов, К. Сахновський, В. Філін та ін.

Дослідження американських спортивних психологів показали, що в зрілих спортсменів відсутня кореляційна залежність рівня агресії й інших особистісних властивостей від обраного виду спорту.

Проблема ідентифікації проявів особистісних властивостей в обдарованих спортсменів юнацького віку потребує специфічних методів та засобів діагностики. Виходячи з результатів теоретичного аналізу проблеми спортивної обдарованості, ми використали такі методики:

а) діагностика реальних досягнень спортивно обдарованих юнаків обдарованої особистості за допомогою оцінювання рівня спортивних успіхів;

б) структурована бесіда з педагогами про наявність відмінностей в особистісних властивостей обдарованих юнаків.

В цілому обдарованість визначається як максимальна адаптація до світу та оточення, вміння відшукати рішення у проблемних ситуаціях, що вимагають прояву творчості. Обдарованість виступає як поєднання трьох